

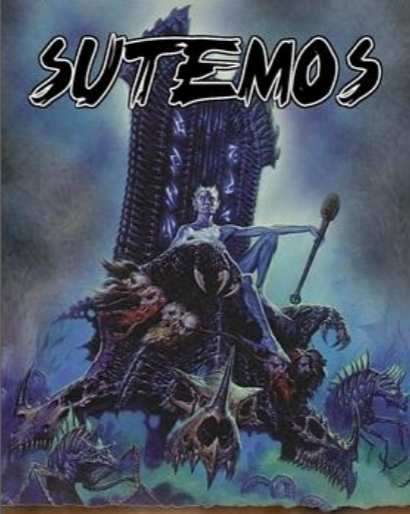
Šis knygos o paprasčiausias būdas susipažinti su šiuo pasaulio fantastikos aukso fondu yra aplankyti knygų parduotuvę. www.knygute.lt

f

eridas

Tim Lebbon

SUTEMOS

415

PASAULINIS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Tim Lebbon SUTEMOS

Fantastinis romanas

GERIAUSIAS METŲ FANTASY **ROMANAS**

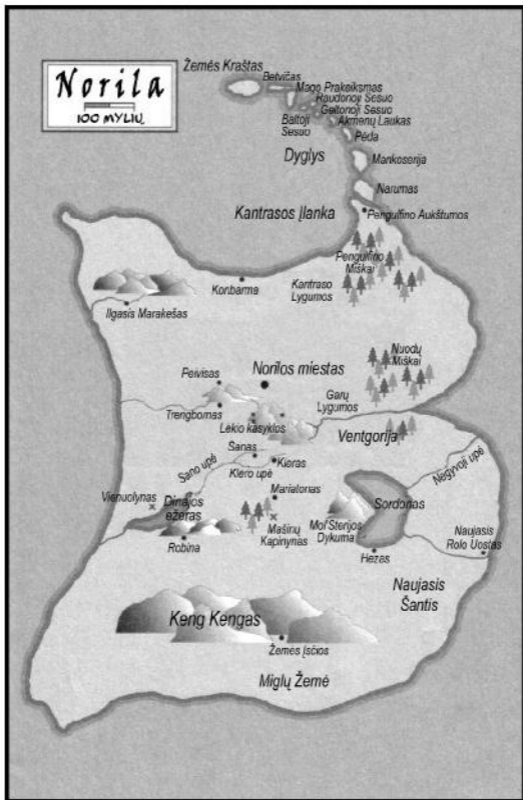
Užslinko 2208-ieji Juodumos metai, ir magija jau mirusi tris amžius. Pasibaigus Katastrofiškajam Karui, dėl kurio iš Norilos pasaulio buvo išvyti Magai, žmonija, galima teigti, visiškai sulaukėjo. Tačiau yra ženklų, kad magija vis dėlto atgims. Deja, kartu su magija Norilos pasaulį pradeda niokoti Raudonieji Vienuoliai, iš giliausių požemių lendantys naksai bei neaiškios kilmės šešėliai. Negana to, sugrįžti susiruošė ir patys Magai, kurių pasirodymu irgi mažai kas apsidžiaugs...

BRITISH FANTASY AWARD 2007

Iš anglų kalbos vertė ASTRA ALBA
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
415 tomas. Serija įkurta 1990m.
Tim Lebbon - DUSK
New York, Bantam Dell, 2006
Copyright © by Tim Lebbon, 2006
Cover art copyright © by Todd Lockwood, 2003
Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Norila

100 MYLIU

PIRMA DALIS

Pirmieji nakties ženklai

1 skyrius

Kai Kosaras pamatė raitelį, vėl artėjo pasaulio pabaiga.

Raitelis jojo kaimo link linguodamas į arklio žingsnių taktą. Atvykėlis dėvėjo tamsiai raudoną apsiaustą, o veidą slėpė po gobtuvu. Rankas jis laikė ant kelių. Arklys pats žingsniavo pirmyn. Paleistas pavadis karojo abiejuose jo galvos pusėse, karčiai buvo aptaškyti purvu, o nekaustytos kanopos klapsėjo keliu, keldamos dulkių debesėlius. Tik vienas raitelis ir atrodė, kad jis neginkluotas.

Iš kur Kosaras tada galėjo žinoti, kad paskui jį seka mirtis?

Jis šyptelėjo ir, liovęsis dirbti, pritūpė. Švelnus vėjelis glostė žaizdotus pirštų galiukus - vagies žymes - ir kelioms akimirkoms numalšino skausmą. Kraujas sunkėsi ir krešėjo ant rankų bei tarpupirščiuose, virsdamas kieta pluta, kuri skeldėjo jam lankstant pirštus. Tos

negyjančios žaizdos nuolat priminė jo praeities klaidas.

Kosaras nusprendė, kad irigaciniai grioviai keletą minučių gali palaukti. Kaimas sugaišo kelerius metus, kol nutarė juos iškasti, dar kelios akimirkos laukuose vystančiam ir džiūstančiam derliui nieko nebepakeis. Tarp kitko, jam reikėjo kur kas daugiau nei vandens, bet dauguma kaimiečių nenorėjo tuo tikėti. Dabar Kosaro dėmesį patraukė kai kas daug įdomesnio, kai kas, kas galbūt išjudins šį varganą mažų lūšnelių, pašiurių ir griūvančių namelių sambūrį, kuris drįso vadintis kaimu.

Jis įsižiūrėjo į figūrą tolumoje. Taip, tik vienas žmogus, bet įsisupęs į skraistę tarsi perspėjančią apie jo velniškus darbus. Kosaras žvilgtelėjo atgal, į kaimą už seno akmeninio tilto. Vaikai žaidė prie upelio, nardė į vandenį ir džiūgavo iškilę, jei pavykdavo dantimis sugriebti žuvį. Tolėliau, priešais taverną, tyliai sėdėjo girtuokliai, nusigėrę iki sąmonės netekimo. Pusiau nugerti brandveino bokalai jau dvokė saulės kaitroje, kita pusė jų turinio tekėjo venomis, suteikdama kelias brangias užsimiršimo valandas. Vagis Kosaras niekada nebeturės galimybės tokiam apgaulingam pabėgimui. Bent jau ne ten, kur dar galioja koks

nors įstatymas.

Prekyba šiandien vyko vangiai, bet keli prekeiviai gyrė savo prekes ir spaudė telanus iš kaimiečių bei mainikavo su jais. Virš vieno prekystalio kabėjo švelniakailiai šikšnosparniai nudirtais kailiais. Jų kepenys buvo pritvinkusios relimo - narkotiko, teikiančio seksualinį pasitenkinimą. Kosaras pamatė kaip trejetas žmonių nudelbę akis spruko šalin su šikšnosparniu po marškiniais. Šįvakar jų vaikai galbūt neturės ko valgyti, bet nors tėvai bus užsitikrinę gerą laimikį. Dar vienas prekeivis parduvinėjo amuletus, tariamai iš Keng Kengo, naudodamasis tos vietos keliama baime ir susižavėjimu, kad pirkėjai nepastebėtų, jog jo niekučiai - tai paprasčiausias falsifikatas. Maisto pardavėjai siūlė vaisius iš Kantraso lygumų. Tačiau dauguma vaisių jau prarado šviežią spalvą, nes kelionė iš tos vietos labai ilga ir sunki.

Vagis dar kartą atsigrėžė į nepažįstamąjį. Dabar jis priartėjo ir arklio kanopų kaukšėjimas vis garsiau aidėjo tvankiame ore. Raitelis vos pastebimai kilstelėjo galvą. Gobtuvas pasislinko ir po juo prasiskverbė besileidžiančios saulės spindulys. Kosaras prisimerkė, stengdamasis geriau įžiūrėti tai, ką šis apšvietė. Jo

regėjimas jau nebebuvo toks geras kaip anksčiau - nusilpęs nuo ilgo buvimo saulėje ir prastos mitybos, - bet jis niekada neklydavo.

Nepažįstamojo veidas buvo toks pat raudonas, kaip ir jo skraistė.

Kosaras atsitiesė ir prisidengė ranka akis. Pirmiausia jam į galvą atėjo mintis, kad reikia griebti kirtiklį, su kuriuo dirbo, ir, jei prireiks, pasinaudoti juo kaip ginklu. Kita mintis, raginanti apsisukti bei bėgti, Kosarą nustebino. Jis visada buvo vagis, bet bailys - niekada. Tai todėl jis išliko gyvas ir galėjo gyventi tarp žmonių, net su tomis baisiomis neužgyjančiomis žymėmis ant pirštų.

Dar Kosaras turėjo įgimtą nuojautą. Nuojauta padėjo jam išgyventi ir jis visada stengėsi jos paisyti.

Tačiau ne šį kartą. Užuot pabėgęs, jis nusėlino grioviu link tilto. Kiekvienas jo žingsnis atrodė sunkus, kiekvienas judesys prieštaravo sveikai nuovokai. kažkas jo viduje šaukė jam apsisukti ir bėgti, dingti iš kaimo, kad ir kokią lemtį jam skyrė šis raudonas atvykėlis. Iš tiesų ši vieta nieko gero nedavė Kosarui. Kaimas nenoromis jį pripažino, bet niekada nebuvo jam draugiškas. Čia jis niekada nesijautė savas. Sodiečiai tiesiog jį pakentė, nes jis dirbo

jiems. Praėjusią vidurvasario šventę Kosaras praleido lindėdamas po akmeniniu tiltu, o tuo metu miesto valdžia dalijo alų ir maistą. Puota jam atrodė tarsi patyčia, kai vienišas žvelgė į besileidžiančią saulę.

Apsisuk ir bėk.

Bet jis negalėjo.

Apsisuk ir bėk, Kosarai, tu prakeiktas kvaily!

Nors nuojauta ragino jį sprukti, o sveika nuovoka kuždėjo, kad mirties šešėlis jau apgaubė kaimą, bet upelyje žaidė vaikai. Kaime gyveno kelios moterys, kurios jam patiko, su kuriomis jis būtų draugavęs, jei būtų turėjęs tam progą. Tačiau visų svarbiausia - Kosaras buvo geras žmogus. Vagis, nusikaltėlis, visam laikui paženklintas kaip nepatikimas ir sukta, bet geras žmogus.

Raitelis buvo ne toliau kaip už poros minučių kelio nuo kaimo. Kosaras jau beveik pasiekė kitą griovio galą, kur, už šimto žingsnių nuo tilto, šis susisiečia su upeliu. Vaikai liovėsi gaudyti žuvį ir žaisti. Jie išlipo ant kranto ir dabar tabaluodami kojomis sėdėjo ant tilto turėklų. Juokdamiesi bei pokštaudami jie žiūrėjo į artėjantį nepažįstamąjį. Toks pasitikėjimas - jis retai pasitaiko pasaulyje, užvaldytame

alkio ir baimės.

Kosaras jau ketino šūktelėti vaikams, kai arklys pasileido šuoliais.

Jis galėjo juos perspėti. Jis galėjo surikti jiems tuoj pat bėgti namo ir pasakyti tėvams, kad užrakintų duris. Kosaras savo gyvenime matė pakankamai bėdų, kad atpažintų jas iš tolo, todėl, vos pažvelgęs į raitelį, suprato, kad šis čia atkeliavo ne pavalgyti, išgerti ar susirasti nakvynę. Jis galėjo perspėti vaikus, bet šaukdamas būtų atkreipęs dėmesį į save. Ir šį kartą savisaugos instinktas nugalėjo.

Ant tilto raudonskraistis nulipo nuo arklio ir priėjo prie vaikų. Jo arklys liko stovėti kaip įbestas, nuleidęs galvą, tarsi uostydamas vandenį per tilto akmenis. Vaikai stovėjo, šokinėjo aplink, kikenė. Kosaras pažvelgė į kaimą - ketetas kaimiečių žiūrėjo į jų pusę, pora iš jų greitai žingsniavo tilto link, viena moteris įsmuko į viešnamį, kur trys kaimo milicininkai dažniausiai leisdavo laiką.

Akimirkai viskas nuščiuvo. Kosaras stabtelėjo ir sustingo. Net vėjelis nurimo, tarsi pati žemė būtų sulaikiusi alsavimą. Atrodė, kad net upelio tėkmė sulėtėjo.

Raudonskraistis prabilo. Jo balsas - kaip van-

duo, tekantis į kalną, paukščiai, atsitrenkiantys į dangų, smėlis, ardantis uolą. Jis klausė, *kur yra Reifas Beibernas?* Vaikai susižvalgė. Viena mergaitė nervingai šyptelėjo.

Vėliau Kosaras būtų galėjęs prisiekti, kad atvykėlis net nedavė laiko jiems atsakyti.

Jis sugriebė besišypsančią mergaitę už ilgų plaukų ir ištraukęs ranką iš po raudonos skraistės perrėžė jai gerklę. Atrodė, kad užpuolikui švystelėjus peiliu šis pailgėjo ir virto kardu, tarsi būtų prisirijęs šviežio kraujo, sutepusio jo ašmenis. Kiti trys mirtinai sužeisti vaikai klykdami nukrito nuo turėklų ir dingo Kosarui iš akių. Du likę gyvi berniukai puolė bėgti, bet užpuolikas su gobtuvu juos sučiupo, rodos nė nesujudėjęs, ir staigiu rankos mostu nukirto jiems galvas.

Negalėdamas atgauti kvapo, Kosaras parkrito ant kelių ir nusirito į irigacijos griovį. Pūkštelėjęs į vandenį jis susigūžė, bet raudonskraistis perėjęs tiltą nužingsniavo į kaimą net nestabtelėjęs. Kosaras pažvelgė per griovio kraštą ir pro rudas nendres pamatė, kaip atėjūnas priėjo prie pirmojo pastato.

Kaime kilo sąmyšis. Moteris, pamačiusi ant tilto žudynes, suriko, tuoj pat ėmė šaukti ir kitos moterys. Tarpduriuose su kardais bei ar-

baletais pasirodė vyrai. Vaikai, pamatę negy-
vus savo draugus, bėgo gatve iš neapsakomo
smalsumo išplėtę akis. Ožkos su aviožkėm iš-
gąsdintos blaškėsi po dulkes, bliovė ir smau-
gėsi ant odinių pasaitų, bandydamos nutrūkti.
Žudikas, įsisupęs į raudoną skraistę su gobtu-
vu ant galvos, žingsniavo toliau. Kosaras
džiaugėsi, kad iš savo slėptuvės mato tik jo
nugarą. Jam užteko tik akimirką išvysti tą rau-
doną veidą, jog daugiau nebenorėtų į jį žiūrėti.

Iš sielvarto paklaikusi moteris, glėbyje
spausdama savo negyvą vaiką, bandė vytis
žudiką. Jo ranka švystelėjo iš po skraistės ir
įsmeigė kardą moteriai į pilvą. Net nesulėtinęs
žingsnio, jis perskrodė moterį, apšlakstydamas
savo apdarą jos krauju. Moters riksmas nutilo
tarsi aidas urve. Kitas riksmas ataidėjo iš kai-
mo, o po to sušvilpė iš arbaletos paleista strė-
lė.

Ji pataikė įsibrovėliui į petį. Akimirkai jis
stabetelėjo...

*Kai jis parkris, mąstė Kosaras, jie užpuls jį ir
sudraskys į skutelius.*

...O tada nuėjo toliau. Jam iš peties kyšanti
strėlė prismeigė skraistę prie kūno. Šaulys vėl
paleido į darbą arbaletą: užtaisė dar vieną
strėlę ir vėl iššovė. Šaudė jis taikliai, nors ir

apakintas sielvarto. Antroji strėlė pataikė raudonskraičiui į veidą. Šis vėl stabtelėjo ir nuo smūgio loštelėjo galvą, o tada paspartinęs žingsnį vėlėjo pirmyn. Iš po raudono apdaro, pajuodusio nuo jo paties kraujo, kilo dulkės.

Kažkas išsvirduliuo pro viešnamio duris į gatvę. Vienas iš trijų milicininkų stovėjo - nuogas, įraudęs ir įsiaistrinęs nuo įprastos popietinės relimo dozės. Vis dėlto jam užteko sveiko proto pasiimti lanką. Paskui jį, įsiaudrinusi nuo relimo perdozavimo, išsvyravo kekšė. Ji grabinėjo kareivio tarpukojį net tuomet, kai tas šaudė ir taikėsi į raudonskraistį įsibrovėlį. Kareivis keliu nustūmė kekšę į šalį ir ši, liedama ant jo įniršį, išsidriekė dulkėse. Jis vėl paleido strėlę.

Strėlė pataikė į užpuoliką ir styrojo atsikišusi jo nugaroje. Akimirką pašalietis stovėjo tarsi ore prismeigtas raudonas drugys. Pirmasis vyras su arbaletu pribėgo prie jo ir pakėlė savo ginklą, ketindamas smogti žudikui į veidą, bet užpuolikas judėjo taip greitai, kad Kosaras vos spėjo pamatyti, kaip ore blykstelėjo jo kardas. Arbaletas per kelią nuskriejo į upelį, o paskui jį nuriedėjo ir jo savininko galva. Plačiai pravertoje burnoje sustingo riksmas.

Dar viena strėlė pasiekė taikinį. Kosaras ne-

matė, kas ją iššovė. Po jos įsmigo kita ir dar kita. Šį kartą raudonskraistis net nesustojo, tarsi jo kūnas jau būtų pripratęs prie smūgių ir prisitaikęs prie jų badančių bei draskančių sve-timkūnių. Jis priėjo taverną, kur girtuokliai bu-do iš nerūpestingo snaudulio, ir nužudė visą jų šešetą. Žudė lėtai, tarsi mėgaudamasis kiekvienu savo kardo dūriu ir kirčiu, nekreipdamas dėmesio į arbaletų bei lankų strėles, barškančias jo raudona skraiste apsiaustame kūne.

Iš viešnamio išėjo kiti du milicininkai ir dabar visi trys stovėjo gatvėje juokingi dėl savo nuogumo, suprakaitavę bei apsunkę nuo relimo. Kekšės susigrūdo prie viešnamio sienos ir žiūrėjo, kaip jų vyrai traukia strėles iš strėlinių, įtempia lankų temples bei iššauna, vėl įtempia ir vėl iššauna. Kiekviena strėlė pataikė į taikinį, ir kuo arčiau raudonskraistisėjo prie milicini-kų, tuo labiau buvo pažeidžiamas.

Viena strėlė pataikė jam į gerklę ir išlindo ki-toje kaklo pusėje, išplėsdama kremzlių bei gyslų gniužulą. Oras tapo troškus nuo kraujo kvapo. Kosaras negalėjo patikėti tuo, ką mato; raudonskraistis turėjo būti nebegyvas. Jis pri-minė kaktusą - kūne stirksojo daugybė strėlių ir kas kelios sekundės įsmigdavo jų dar dau-giau, - bet jis vis darėjo....

